

her kommer til at forelægge en provisorisk Lov, og han siger, at det kunne vi jo se, at det Forslag, vi saaledes have forkastet, Forslaget til en provisorisk Lov, det var jo ligeledes et Forslag, som kun derigennem fremtraadte som indeholdende en provisorisk Lov, at det var ledsaget af Motiver, der indeholdt en Udtalelse om, at herved forelagdes en provisorisk Lov. Na, det er aldeles utvivlsomt, at gjeunem Motiverne er det, at den, der forelægger et Lovforslag, samtidig lægger paa Thingets Bord det, han er i Stand til at lægge der, men om dette er en Lov eller ikke, afhænger selvfølgelig ikke af Motiverne. Ved at føie Motiverne til et Lovforslag kan man sandelig ikke gjøre en Lov levende, som er død. Det er det aldeles umuligt at komme bort fra; paaftaar man, at her ligger en levende Lov for, da er der kun een Maade at forklare det paa, nemlig at Folkethingets Forkastelse ikke har dræbt Loven. Det siger Høire og Regjeringen, og det er ogsaa konsekvent; men hvorledes noget Medlem af Oppositionen, som fastholder, at vi allerede have forkastet den, kan sige, at den, ved, at der tilføies Motiver, kan gjøres levende igjen og lægges levende paa Bordet, det er aldeles umuligt at forstaa (Berg: Den ligger her dog!) Nei, den lever retlig ikke; hvad det ærede Medlem der siger om, at den lever, det skal jeg senere komme til, men Motiverne udtrykte ikke Andet end Hensigter, og Hensigten skaffer ikke en Lov tilstede; der maa mere til, der maa en Lovgivningsakt, i alt Fald en formel Lovgivningsakt til, men ikke en Gang formelt er der foretaget nogen Lovgivningsakt, hvorved den provisoriske Lov kunde opstaa igjen, efter at Regjeringens provisoriske Lov er forkastet. — Saa siger dernæst det ærede Medlem, at jeg jo tidligere har anerkjendt, at Regjeringen ikke blot er berettiget, men forpligtet til at forelægge den provisoriske Lov, efter at den er forkastet, og følgerlig maa erkjende, at der her ligger en provisorisk Lov for igjen, og ikke kan bestride, at Regjeringen virkelig har forelagt en provisorisk Lov. Det er mærkvaerdigt, at det ærede Medlem, der har været saa længe her i Rigsdagen, kan være saa lidt klar i sin statsretlige Forstaaelse af Spørgsmaalet om en Lovs Levedygtighed og Betydningen af Forelæggelsen af provisoriske Love. Det er efter min Mening ganske utvivlsomt, at Regjeringen efter Grundloven er forpligtet til at forelægge den provisoriske Lov, hvad enten den er forkastet eller ikke, hvad enten den bestaar eller ikke. Derigennem, at Folkethinget har tilintetgjort den provisoriske Lov,

har ophævet den, derigennem fritages Regjeringen selvfølgerlig ikke for at fremlægge den provisoriske Lov paany, skjøndt den ikke eksisterer som Lov mere; thi den Forpligtelse, der paahviler Regjeringen ifølge Grundlovens § 25, er en Forpligtelse til, selv om Loven har ophørt at bestaa, at staa til Ansvar for Folkethinget, for Rigsdagen, for den Handling, den har beqaæet — foretaget, vilde jeg sige — ved Udstedelsen af den provisoriske Lov. Hvis denne Lov endnu er i Kraft, saa er det Hele en Selvfølge, saa forstaa Alle det, saa forelægger Regjeringen nemlig, ved Oplyselsen af denne sin Pligt, selve den provisoriske Lov, men anderledes hvis den er traadt ud af Kraft, fordi den har hørt op at virke, hvad der f. Ex. sker i det Tilfælde, at Regjeringen udsteder en provisorisk Lov i August Maaned, der har en bestemt Tidsgrændse, der for Ex. skal virke og gælde til 1ste September. Den første Oktober eksisterer denne Lov ikke mere, men den 1ste Oktober har Regjeringen selvfølgerlig alligevel den Pligt at forelægge denne Lov, skjøndt den ikke eksisterer; den skal nemlig forelægges, for at der kan tages Beslutning i Anledning af den forhenværende Lov. Men ganske det Samme maa naturligvis være Tilfældet, naar Regjeringen har faaet sin foreløbige Lov forkastet som Følge af en Beslutning her i Thinget; i saa Fald er Regjeringen ingenlunde fritaget for at møde her for Thinget og forelægge sine Handlinger, med Motiver, Oplysninger etc. til Thingets Beslutning, men skjøndt den har denne Pligt til at forelægge, hvad den har gjort, er den ikke i Stand til at forelægge for Thinget en virkelig levende Lov, den kan ikke forelægge Andet end en forkastet Lov. Det at gjøre en Lov, som Folkethinget har forkastet, levende, kan efter Grundloven formelt kun ske paa een Maade, nemlig ved, at Regjeringen paany udsteder en provisorisk Lov, saa foreligger der paany, formelt i det Mindste, en provisorisk Lov, det er klart, men — om der reelt foreligger en Lov, er et helt andet Spørgsmaal — saalænge dette ikke er stet, saa forelægges der kun og kan der kun forelægges, naar man fastholder Gyldigheden af den her stete Forkastelse, en forhenværende Lov, Ruinerne, Riget af en Lov. Det er altsaa aldeles ikke Tilfældet, hvad det ærede Medlem formener, at Regjeringens Forpligtelse til, trods Forkastelse, at forelægge den provisoriske Lov, har til Følge, at der forelægges en virkelig levende, formelt retsmyndig, bestaaende provisorisk Lov. Det gjør der slet ikke, og som Følge deraf kan der heller ikke være Tale om at forkaste den; hvad der er ophævet, kan ikke